

ningen vokser, og efterhaanden ogsaa som Krævene paa Forsorg for de sindsyge vokse, vil, tror jeg ganske sikkert, de her hen hørende Udgifter ogsaa stige. Ingen Mennesker kan love andet, det ligger i Forholdene. Det ligger i, at for det første er det naturligt, at de sindsyges Antal stiger med Befolkningen i det hele, men dernæst stilles der, hvad der er Hovedsagen, nu meget større Fordringer til Forsorgen for sindsyge, end der blev stillet i ældre Tider. Trods de store Udgifter, som dette forarsager, tror jeg derfor dog, at det er en Ting, som Rigsdagen ikke kan unddrage sig. Vil man finde, at Sagen er kommen for sent frem i Aar, kan det naturligvis gaa et Aar endnu, men ret længe kan efter min Formening Staten ikke unddrage sig den Forpligtelse, som Loven af 7de Maj 1884 aabenbart har til Hensigt at paalægge den i den Retning.

Brundes: Seg er ganske enig med den ærede Minister i hans sidste Udtalelse. Seg tror heller ikke, at det fremgik af mine første Bemærkninger, at de gik ud paa, at Staten skulde unddrage sig, hvad der var Forudsætningen efter den tidligere Lov. Dernæst er jeg ogsaa i og for sig enig i, at der maa komme en større Virksomhed over for Sindsfygekuren her i Landet. Men den ærede Minister benyttede et Udtryk, som om jeg i mine tidligere Bemærkninger skulde have sagt, at han ved den tidligere Lovs Behandling havde villet stikke noget under Stolen. Det har jeg ikke sagt. Seg har kun sagt, at jeg beklagede, at, hvad den ærede Minister den Gang forudsatte, man skulde komme igennem med de Summer, man den Gang anvendte, ikke holdt Stil, og den ærede Minister har ikke inddegaaet, at det den Gang var forudsat, at det Vandforsyningsanlæg, man den Gang satte i Værk, skulde have flaaet til ogsaa ved en Udvidelse af Sindsfygeanstalten. Nu viser det sig, at denne Forudsætning ikke er flaaet til. Seg synes, at den ærede Minister i sine Motiver burde have oplyst, at denne Forudsætning er bristet. Naar man læser Motiverne, ser det ud som den selvfølgeligste Sag af Verden, at man paa ny skal have Penge til Vandforsyningen, medens det slet ikke er saa selvfølgeligt. Det ejendommelige ved Paragraffen er altsaa ikke, at Ministeren forlanger Ekspropriation, men det ejendommelige er, at den gaar ud paa noget, som burde have været iværksat i 1884, og som den ærede Minister i alt Fald i Djebklippet ikke i Anmærkningerne har fremsat med den Tydelighed, som han nu gjorde her i Salen, det han indrømmede, at hans sagkyndige den Gang havde taget fejl.

Berntsen: Seg beklager ogsaa, at dette Lovforslag er fremkommet saa sent, og dobbelt vil jeg beklage dette, hvis det skulde foranledige, at denne Sag derved bliver truet i Langdrag. Den ærede Minister har imidlertid efter min Formening givet tilfredsgørende Grunde for, at Lovforslaget ikke har kunnet komme frem for, idet det har været nødvendigt at tilvejebringe de fornødne Oplysninger om, hvorvidt det forøgede Vandforbrug, som vil blive en Folge af Udvidelsen, kunde staffles til Veje. Det er beklageligt, at der er Trang til en saadan Udvidelse, men efter mit Rendstab til Forholdene derovre vil jeg ansæ det for meget ønskeligt, om Rigsdagen saa hurtig som muligt vil skride til Udvidelse af den derværende Sindsfygeanstalt, og jeg skal derfor anbefale Lovforslaget til velvillig Fremme her i Tinget.

Seg nægter ikke, at de Udgifter, der stilles i Udset, maa forekomme meget store, naar man tænker sig, at der allerede er en Anstalt, og at en Udvidelse med 300 Patienter vil medføre en Udgift af 904,000 Kr. alene til Bygninger, altsaa Montering og deslige slet ikke iberegnet. Det er jo en temmelig kolossal Udgift; men jeg er overbevist om, at det Udvalg, der vil komme til at behandle denne Sag, vil tage under fornuften Overvejelse, om der ikke kan ske nogen Forandring heri. At den ærede Minister i § 2 søger Bemyndigelse til at erhverve de fornødne Arealer ved Ekspropriation, saaledes at det ikke overlades til vedkommendes Forgodtbefindende at forlange, hvad de ville have, finder jeg meget rigtig. Derimod beklager jeg, at Sproget i § 1 er blevet saa mærkeligt. Seg undrer mig virkelig over, at den ærede Justitsminister ikke kan udtrykke, hvad der skal staa, paa en mere jævn og naturlig Maade. Der er sikkert ingen, der læser § 1, uden at han studsar over en saadan Maade at udtrykke sine Tanker paa. Men ogsaa det kan jo blive Genstand for Prøvelse i Udvalget, om man ikke kan finde Udtryk i Sproget, der paa en jævnere og naturligere Maade udtale, hvad Meningen skal være. Seg skal altsaa med disse Bemærkninger anbefale Lovforslaget til det høje Tings Velvilje og saa hurtig Fremme som muligt.

Da ikke flere begærede Ordet, sluttedes Forhandlingen.

Lovforslagets Overgang til 2den Behandling
vedtoges uden Afstemning.